

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 339/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia P., Š., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 91/2011 a sp. zn. 17 NcC 25/2011 a jeho rozhodnutiami z 19. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2011 doručená sťažnosť občianskeho združenia P., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietalo porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a v čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 91/2011 a sp. zn. 17 NcC 25/2011 a jeho rozhodnutiami z 19. mája 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému L., štátny podnik, B. (ďalej len „žalovaný“), uloženia povinnosti plniť si záväzky zo zmluvy o predaji výkonu práva poľovníctva v poľovných revíroch uzavretej 19. augusta 1998 s právnym predchodcom žalovaného (L. P., štátny podnik).

Okresný súd žalobu sťažovateľa rozsudkom č. k. 7 C 10/2010-225 z 13. decembra 2010 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 16 Co 91/2011-306 z 19. mája 2011 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu vytýka krajskému súdu, že svoje rozhodnutie neodôvodnil „o právne námietky a právnu obranu žalobcu“, nevysporiadal sa s jeho námietkami v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, nezaoberal sa sťažovateľom predloženou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), neposudzoval správnosť postupu súdu prvého súdu a veci nesprávne právne posúdil. Podstatná námietka sťažovateľa sa týkala predovšetkým právneho posúdenia veci okresným súdom a krajským súdom. Zatiaľ čo súdy zaujali stanovisko, že zmluva spadá do predmetu úpravy zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) (predtým zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov), sťažovateľ bol toho názoru, že ide „výhradne o občianskoprávny vzťah bez akejkoľvek viazanosti na zákon o poľovníctve“. Použitie zákona o poľovníctve podľa sťažovateľa predstavuje porušenie „zásady ústavne konformného výkladu“ právnej normy, pričom ústavne konformným je len použitie „ustanovenia § 575 ods. 2 Občianskeho zákonníka“. Pretože celý prípad a argumentáciu postavil odvolací súd na „§ 575 ods. 1 OZ“, jeho rozhodnutie „trpí vadou arbitrárnosti a ústavnej nekonformnosti“. Z takéhoto pochybenia krajského súdu sa podľa sťažovateľa odvinul taký postup krajského súdu, ktorý predstavuje porušenie jeho základných práv ako účastníka súdneho konania (právo na riadne odôvodnenie rozsudku, nevysporiadanie sa so vznesenými námietkami sťažovateľa a pod.)

Vo veci vedenej pod sp. zn. 17 NcC 25/2011 vytýka sťažovateľ krajskému súdu, že zle vyhodnotil vznesenú námietku zaujatosti sudkyne JUDr. A. O., keď vo výroku svojho uznesenia z 19. mája 2011 rozhodol, že nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde. Takisto namietal, že krajský súd o vznesenej námietke zaujatosti rozhodoval až po rozhodnutí o odvolaní vo veci samej.

V dôsledku uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva občianskeho združenia P... podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 Listiny ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach sp. zn. 16 Co/91/2011-306 a 17 NcC/25/2011-314 zo dňa 19. 05. 2011... porušené boli.

... Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 05. 2011, sp. zn. 17 NcC/25/2011-314 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

... Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 05. 2011, sp. zn. 16 Co/91/2011-306 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet advokáta: JUDr. J. G... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vyčíslime v lehote troch dní od vyhlásenia rozhodnutia.

... Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania. “

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv a iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval za predmet sťažnosti namietané porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny, namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 91/2011 a sp. zn. 17 NcC 25/2011 a jeho rozhodnutiami z 19. mája 2011.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 2 ods. 2 listiny štátnu moc možno uplatňovať iba v prípadoch a v medziach ustanovených zákonom, a to spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co 91/2011-306 z 19. mája 2011 a postupom, ktorý jeho vyhláseniu predchádzal

Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s porušením označených článkov ústavy, listiny a dohovoru spočíva v jeho nespokojnosti s rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co 91/2011-306 z 19. mája 2011, v ktorom odvolací súd podľa názoru sťažovateľa predovšetkým nesprávne právne posúdil jeho vec, v dôsledku toho došlo k porušeniu jeho základných práv, tak, že sa nevyporiadal s argumentáciou, ktorú uviedol v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorá sa týkala klamlivého opisovania svedeckých výpovedí, nereflektovania na predloženú judikatúru najvyššieho súdu, ku ktorej krajský súd podľa sťažovateľa nezaujal svoje stanovisko. Sťažovateľ ďalej vytýkal krajskému súdu nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku v časti týkajúcej sa vyslovenia nesúladu zmluvy o predaji výkonu práva poľovníctva z 19. augusta 1998 so zákonom.

Ústavný súd vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa uvádza, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, len pokiaľ ide o ich súlad s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony a čo sa týka zákonov, skúma len to, či ich súdy nevyložili a neaplikovali spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní ich účelu a obsahu. Z uvedeného vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal. Ak tieto predpoklady splnené nie sú, ústavný súd odmietne sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

V odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 16 Co 91/2011-306 z 19. mája 2011 krajský súd okrem iného uviedol:

«Právny vzťah účastníkov konania bolo možné realizovať len v rámci platnej právnej úpravy. Právny predpis, upravujúci poľovné právo je zákon o poľovníctve č. 274/2009 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01. 09. 2009 nahradil predchádzajúcu právnu úpravu zák. č. 23/1962 Zb. o poľovníctve, v znení neskorších predpisov...

Podľa § 11 ods. 2 zákona o poľovníctve, vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu užívať poľovný revír sami alebo prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie alebo jeho užívanie môžu postúpiť zmluvou o užívaní poľovného revíru...

Podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona o poľovníctve zmluva o užívaní poľovného revíru zaniká zánikom poľovného revíru...

Obdobná práva úprava platila aj podľa § 16 ods. 4 písm. b) predošlej právnej úpravy zákona o poľovníctve (zák. č. 23/1962 Zb.), platnej v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi konania, podľa ktorej zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva zanikla zánikom poľovného revíru. Inak predošlá právna úprava v čl. 2 ods. 4 (vykonanej zák. č. 99/1993 Z. z. súčinnosťou od 05. 05. 1993), rozlišovala aj zmeny uznaných poľovných revírov, v ktorých trval nájom výkonu práva poľovníctva, ktoré bolo možné vykonať aj pred zánikom zmluvy.

Podľa § 14 ods. 2 predošlej právnej úpravy vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru mohli právo poľovníctva vykonávať sami (§ 2 ods. 2) alebo mohli tento výkon za odplatu prenajať (§ 16). Pri nájme výkonu práva poľovníctva bolo jeho súčasťou oprávnenie vstupovať v nevyhnutnej miere na poľovné pozemky. Podľa ods. 3 výkon práva poľovníctva bolo možné prenajať poľovníckemu združeniu (§ 4) alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe. Podľa § 16 ods. 1 zmluva o posúdení výkonu práva poľovníctva sa musela uzavrieť písomne na čas 10 rokov. Pre platnosť zmluvy, jej zmenu alebo predĺženie bolo potrebné schválenie príslušného orgánu štátnej správy...

Na základe uvedenej právnej úpravy právny predchodca žalovaného ako užívateľ poľovného revíru uzavrel so žalobcom zmluvu o predaji výkonu práva poľovníctva. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že pred vydaním rozhodnutia, ktorým bola schválená dohoda vlastníkov poľovných revírov o zániku zmluvy o postúpení výkonu práva

poľovníctva a o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri N. a bolo zrušené rozhodnutie, ktorým bol uznaný poľovný revír N., žalovaný dal žalobcovi výpoveď zo zmluvy o predaji výkonu práva poľovníctva zo dňa 20. 07. 2007 s tým, že platnosť zmluvy mala skončiť 19. 08. 2008 (uplynutím dohodnutej desaťročnej doby). Výpoveď žalobcovi doručoval poštou, čo preukázal fotokópiou poštovej obálky, výpisu zo zoznamu odoslanej pošty zo dňa 24. 07. 2007, písomným odôvodnením výpovede v čase jej podania (č. l. 35, 36, 99 - 102, 104 - 105) a výpoveďou svedka Ing. P. K. na pojednávaní dňa 21. 07. 2010 (č. l. 88 - 89). Žalobca výpoveď, ktorú mu žalovaný doručoval poštou na adresu jeho sídla, neprevzal. Následne žalobca podaním zo dňa 27. 05. 2008 vyzval žalovaného na plnenie zmluvy. Z obsahu podania zo dňa 02. 06. 2008 podpísaného štatutárnym zástupcom žalovaného, adresovaného podriadenej zložke žalovaného (OZ L.), vyplýva, že žiada o plnenie zmluvy (č. l. 50 - 52). Žalobca predložil návrh dodatku č. 12400/09-230 zo dňa 04. 11. 2009 k zmluve o predaji výkonu práva poľovníctva s navrhovanou účinnosťou od „poľovníckej sezóny 2009/2010“, podpísaný štatutárnym zástupcom žalovaného Ing. A. R. (č. l. 11 - 13), ktorý žalobca odmietol akceptovať, pretože ho považoval za nevýhodný.

Ako uzavrel aj okresný súd, medzi účastníkmi nebolo sporné, že podľa zmluvy sa plnilo do jari 2009, kedy už žalovaný neposkytol žalobcovi právo lovu podľa plánu na rok 2009.

Podľa § 491 ods. 1 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikáť aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv. Podľa ods. 2 na záväzky vznikajúce zo zmlúv v zákone neupravených treba použiť ustanovenia zákona, ktoré upravujú záväzky im najbližšie, pokiaľ samotná zmluva neurčuje inak.

Podľa § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne. Podľa ods. 2 plnenie nie je nemožné, najmä ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase.

Žalobca žalobný návrh, ktorým sa domáhal proti žalovanému plnenia zmluvy, uzavretej 19. 08. 1998, uplatnil na súde 20. 01. 2010. Žalobca si zmluvou so žalovaným zabezpečil právo lovu zveri zodpovedajúce povoleniu na lov zveri (§ 53 ods. 2 zákona o poľovníctve), resp. lovu zveri poľovníckym hosťom (§ 13 ods. 2 zákona o poľovníctve). Zmluvný vzťah zaväzoval výlučne účastníkov zmluvy, nebol ovplyvnený záujmami iných

osôb, ktoré boli výkonom práva poľovníctva dotknuté (vlastníci poľovných pozemkov, nájomcovia poľnohospodárskych alebo lesných pozemkov). Právo žalobcu bolo odvodené výlučne od práva žalovaného k označenému poľovnému revíru, ktorý zanikol.

Zmluva o užívaní poľovného revíru prevod zmluvných záväzkov užívateľa poľovného revíru neupravuje. Právna úprava prevodu alebo prechodu záväzkov užívateľa poľovného revíru nie je uvedená ani v predpisoch o poľovníctve. Potom by išlo o obchádzanie zákona, keby bol užívateľ (prípadne vlastníci poľovných pozemkov) povinný prevziať záväzky z výkonu poľovníctva vzťahujúce sa na revír, ktorý zanikol. Po zániku poľovného revíru žalobca, ktorý mal voči užívateľovi poľovného revíru zmluvné právo, zodpovedajúce povoleniu na lov zveri za zmluve dohodnutých podmienok, nemá rovnaké právo voči užívateľovi nového poľovného revíru podľa zmluvy, ktorá sa vzťahovala na zaniknutý poľovný revír. Práva a povinnosti účastníkov takej zmluvy (o kúpe poľovačky, resp. výkonu práva poľovníctva) zanikli zánikom poľovného revíru, na ktoré sa vzťahovali a neobnovujú sa. V opačnom prípade by bol žalovaný povinný plniť zmluvu bez ohľadu, na to, kto a za akých podmienok sa stane užívateľom poľovného revíru. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný podľa zmluvy plnil do roku 2009, čím došlo k predĺženiu jej platnosti, takéto právo mohol vykonávať nielen na základe zmluvy, ale predovšetkým na základe pokynu štatutárneho zástupcu žalovaného. Žalovaný tak preukázateľne plnil len do vzniku skutočnosti, podstatnej pre posúdenie veci, ktorou bol zánik poľovného revíru rozhodnutím príslušného orgánu štátnej správy, do 16. 04. 2009. Uvedené rozhodnutie bolo skutočnosťou, ktorú sú účastníci súkromnoprávných vzťahov povinní rešpektovať, čo nepochybne vyplýva z právnej úpravy, ktorá so zánikom poľovného revíru spája zánik zmluvy o jeho užívaní.

Zmluvné strany rozvázovaciú podmienku (§ 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nedohodli. Zmluvné strany si v zmluve zo dňa 19. 08. 1998 upravili podmienky výpovede zo zmluvy v článku III. ktoroukoľvek zmluvnou stranou, ak bola výpoveď doručená druhej strane najmenej rok pred uplynutím dohodnutej doby platnosti, inak sa zmluva predlžovala o ďalších desať rokov s tým, že ak to právne ustanovenia dovoľia, predávajúci ponúkne predaj kupujúcemu (resp. revír do prenájmu) ako prvému v poradí. Ďalej boli dôvody výpovede zo zmluvy dohodnuté v článku V. v prípade porušenia zmluvných povinností s výpovednou lehotou jeden rok, ktorá začínala plynúť od prvého dňa nasledujúceho kalendárneho roka po doručení výpovede.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, čo bolo podľa zmluvy predmetom dohodnutého plnenia, ani výkon ďalších práv a povinností zmluvných strán vzhľadom na platnú právnu úpravu výkonu práva poľovníctva, preto sa žalobca nemohol domáhať doplnenia obsahu zmluvy. Žalobca nepreukázal, že žalovanému zo zmluvy o predaji výkonu práva poľovníctva prislúchalo právo voľby, akým spôsobom má alebo môže splniť svoje povinnosti. Preto sa voči žalovanému nemohol platne domáhať splnenia povinností alternatívnym petitom. Ak po odoslaní výpovede zo zmluvy došlo medzi účastníkmi k dohode o jej plnení aj v roku 2008 - 2009, k zániku zmluvy došlo z dôvodu nemožnosti plnenia zo strany žalovaného vzhľadom na zánik poľovného revíru, v ktorom sa plnenie malo žalobcovi poskytovať. Žalobca sa nemôže domáhať plnenia povinností, ktoré zo zmluvy so žalovaným nevyplývajú.

To, aké, právne a skutkové dôvody navrhovateľ uplatnil v konaní pred súdom bolo jeho dispozičným právom, ale právnu ochranu možno uplatneným nárokom priznať iba v prípade, pokiaľ sa v konaní preukáže, že právo vyplýva z dohody zmluvných strán a z právneho predpisu. K zániku zmluvy došlo ešte v čase účinnosti predošlého zákona o poľovníctve (č. 23/1962 Zb., v znení neskorších predpisov.), preto odvolací súd nepovažoval za potrebné poukazovať na to, ktoré ustanovenia zmluvy zo dňa 19. 08. 1998 sú v kolízii s ustanoveniami platného zákona o poľovníctve.

Okresný súd správne zistil skutkový stav, vyvodil z neho zodpovedajúci právny záver, rešpektoval príslušnú právnu úpravu a zohľadnil všetky právne významné skutočnosti. Jeho rozhodnutie je preto vecne správne.»

Ústavný súd zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (napr. IV. ÚS 340/04).

Z uvedeného vyplýva, že určenie rozhodnej právnej základne vo veci vedenej okresným súdom a krajským súdom odlišnej od predstáv sťažovateľa nemožno samo osebe hodnotiť ako nesúladne s ním označenými základnými právami podľa ústavy a medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách.

Hoci sa ústavný súd stotožňuje s názorom sťažovateľa, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03).

V okolnostiach prípadu je potrebné uviesť, že právna základňa zvolená okresným súdom a krajským súdom odlišná od tej požadovanej sťažovateľom mala za následok ním navrhované dôkazy, prípadne ďalšie tvrdenie uvádzané na podporu jeho právneho názoru, preto neboli ani nutne a ani bezprostredne predmetom pozornosti súdnych orgánov v rozsahu a spôsobom, ktorý požadoval sťažovateľ. Aj ústavný súd už uviedol, že splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že z napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, akými právnymi predpismi sa spravoval, a je dostatočné tak v skutkovej oblasti, ako aj v oblasti vyloženia a zdôvodnenia právnej argumentácie. Inak povedané, krajský súd sa jasne, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Z uvedeného dôvodu preto považuje ústavný súd odôvodnenie rozsudku krajského súdu za dostatočné a za ústavne akceptovateľné. Preto aj námietky sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu v tomto smere, t. j. že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal a nevysporiadal

s ním predloženou argumentáciou, v kontexte posúdenia možného sťažovateľom namietaného porušenia označeného práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Vzhľadom na tieto okolnosti sa závery krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku nejavia ako arbitrárne a rovnako aplikácia príslušných ustanovení použitých všeobecne záväzných právnych predpisov nie je popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v tejto časti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 NcC 25/2011-314 z 19. mája 2011 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

Sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 NcC 25/2011-314 z 19. mája 2011 a postupom, ktorý mu predchádzal, bolo potrebné taktiež odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu tejto časti sťažnosti je zrejmé, že ňou sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením krajského súdu, ktorým rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti zákonnej sudkyňi okresného súdu JUDr. A. O. vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 10/2010 tak, že ju nevyhlásil z prerokúvania a rozhodovania vo veci.

Podľa ustanovenia § 15a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) majú účastníci súdneho konania na základe dôvodov podľa § 14 ods. 1 OSP uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prerokovať a rozhodnúť. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený.

Podstata výhrady sťažovateľa proti zákonnej sudkyňi, ktoré sa premietli aj do vznesenej námietky zaujatosti, sa týka jej výroku pri odôvodňovaní rozsudku, že „*nemá rada, keď sa strieľajú zvieratká*“. Podľa ústavného súdu môže dôjsť k vylúčeniu sudcu z prerokovania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je zrejmé, že jeho vzťah k danej veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom dosahuje takú povahu a intenzitu, že i napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude existovať záruka o jeho nezávislom a nestrannom rozhodovaní.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 17 NcC 25/2011 z 19. mája 2011 okrem iného vyplýva:

«Po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej na pojednávaní dňa 13. 12. 2010 doručil žalobca súdu námietku zaujatosti zo dňa 23. 12. 2010 voči konajúcej sudkyňi JUDr. A. O., ktorú odôvodnil tým, že pri odôvodňovaní rozsudku uviedla, že „nemá rada, keď sa strieľajú zvieratká“. Keďže celý spor sa týkal „odstreľu zvieratiek“, takéto vyjadrenie sudkyne pred účastníkmi konania odôvodňuje pochybnosť o jej nestrannosti a nezaujatosti.

Sudkyňa JUDr. A. O. vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že sa necíti byť zaujatá, pretože nemá pomer k veci, k účastníkom konania ani k ich zástupcom. Slová uvedené v námietke nepoprela, uviedla, že boli vytrhnuté z kontextu a neboli uvedené na odôvodnenie rozhodnutia, ani v zmysle právnej úpravy lovu zveri v zákone o poľovníctve.

V súlade s... ust. §§ 14 ods. 1, 15a a 16 ods. 1 OSP nadriadený súd preskúmal dôvodnosť námietky zaujatosti a zo spisu zistil, že námietka zaujatosti bola podaná po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej. Obsah slov, ktoré citoval žalobca v námietke zaujatosti, sudkyňa nepoprela, z priebehu konania ani z rozhodnutia však nadriadený súd

nezistil, že by uvedené slová mohli ovplyvniť prejednanie veci z hľadiska predmetu sporu alebo z hľadiska účastníka konania na strane žalobcu. Sudkyňa svoju zaujatosť poprela. Pochybnosti o tom, že sudkyňa by mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci z uvedeného dôvodu, však v tomto prípade neboli dané...

Námietka zaujatosti nebola odôvodnená tým, že by sudkyňa získala o prejednávanej veci poznatky iným spôsobom, ako v konaní, v ktorom jej bola vec pridelená ako zákonnej sudkyňi, prípadne, že by bola vo vzťahu k účastníkovi alebo predmetu sporu vo vzťahu osobnej, či už pozitívnej alebo negatívnej závislosti. Z odôvodnenia námietky zaujatosti ani z obsahu súdneho spisu nemožno vyvodit', že sudkyňa vystupovala zaujato, alebo že mala k účastníkom konania alebo predmetu sporu akékoľvek predsudky.

Vzhľadom na uvedené zistenia nadriadený súd rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. A. O. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, je zákonnou sudkyňou, ktorá vo veci rozhodla nestranne a v súlade s procesnými pravidlami.»

Zatiaľ čo pomer k veci môže vyplývať predovšetkým z priameho záujmu sudcu na prerokúvanej veci, pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom potom môže byť založený na príbuzenskom alebo jemu obdobnom vzťahu. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, aj keď je (vychádzajúc z príslušných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o vylúčení sudcov z prerokovania a rozhodovania veci z dôvodu pochybností o ich nezaujatosti) pomerne stručné. Ústavný súd preto nedospel k záveru, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu obsiahnuté v jeho uznesení č. k. 17 NcC 25/2011-314 z 19. mája 2011 bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu takisto vyplýva, že základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v občianskom súdnom konaní garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prerokovania pre zaujatosť v zmysle ustanovení § 14 až § 16 OSP. Obsahom základného

práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (t. j. samotného sudcu, ktorý podal takýto návrh podľa § 15 OSP, resp. účastníka súdneho konania, ktorý podal návrh podľa § 15a ods. 1 OSP) a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokúvania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokúvania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi označeným uznesením krajského súdu sp. zn. 17 NcC 25/2011 z 19. mája 2011 a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že krajský súd časovo skôr rozhodol o odvolaní proti rozsudku okresného súdu ako o námietke zaujatosti zákonnej sudkyne okresného súdu, čo vyvodil zo spisových značiek týchto rozhodnutí (rozsudok má č. k. 16 Co 91/2011-306 a uznesenie č. k. 17 NcC 25/2011-314), ústavný súd poznamenáva, že táto okolnosť v tomto konkrétnom prípade žiadnym relevantným spôsobom nemohla a nezasiahla do základných práv sťažovateľa. V konečnom dôsledku ani sám sťažovateľ v sťažnosti bližšie nešpecifikuje, ako a čím v tejto súvislosti mali byť porušené jeho základné práva. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

3. K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 2 ods. 2 listiny a základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov ústavy a listiny ústavný súd poznamenáva, že ich porušenie sťažovateľ vo svojej podstate odvodzuje od porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. od porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom, ktoré však ústavný súd nekonštatoval. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd nemohol vysloviť ani porušenie označených článkov ústavy, príp. listiny. Aj v tejto časti je teda sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra